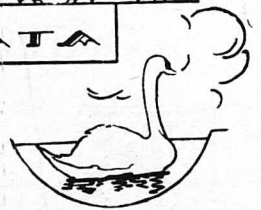

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α Δ Ε Λ Α Ϊ Σ

ΤΟΥ ΗENRI DUVERNOIS

— Δέν ξερείς ούτε νά διαβάσεις, ούτε νά γράφεις! φώναζε ή κυρία Χουρνικάρ στη νέα της υπηρετρια.

— Όχι, κυρία, αποκήρθηκε ή 'Αδελάιδα, κατακόκκινη από τη ντροπή της.

— Μά υπάχει νόμος! Πώς οι γονείς σου δέν σ' έβαλαν στο σχολείο;

— Η υπηρετρια άρχισε νά δίνει εξηγήσεις, με λόγια μπερδεμένα. Ήταν, λέει, ή μικρότερη από τ' αδέρφια της κα' έκαλυψε τις χήνες. Όταν έγινε δέκα χρονών φύλαγε τις αγελάδες. Αργότερα κάποιον κυρία Φραγκλίν την πήρε στην υπηρεσία της...

Μιλούσε, σάν άρρωστος μπροστά στο γιατρό...

— Πολλές φορές ήθελαν νά με μάθουν γράμματα, συνέχισε, μά δέν τά πήραν εύκολα. Είμαι ξεροκέφαλη γιά τέτοια πράγματα. Γιά τά φωνία όμως, μή φοβάσαι. Ποτέ δέν γελώμαι, ούτε σε μά τεντάρα.

— Ο μαθός μιάς άγρομάτης υπηρετριας, κατά την κ. Χουρνικάρ, ήσαν δέκα πέντε φράγκα τον μήνα—μαζί με τό κρασί της. Της έζηγησε άκόμα τις δουλειές που θά ελγε νά κάνει, και τό κρασί άκόμα με τεντωμένο τό λαμό, γιά νά καταλάβη καλύτερα.

— Πρώ πάντων, έπροσέθεσε ή αξιότιμη κυρία Χουρνικάρ, θά έζης νά επιβίβεις τόν κ. Κυτριανό. Είπε ο γιος μου, τώρα θά τόν δής, Κυτριανό! Είπε ένένα χρονών. Θα τόν φιλές τό βράδυ. Ο κίριος κα' έγω βγαίνουμε συχνά μετά τό δείπνο και πάμε σ' χορούς ή στο θέατρο. Νά έζης όλη σου την προσοχή σ' αυτόν. Α! νά ο Κυτριανός! Κυτριανέ, νά ή κοινοίγηση υπηρετρια. Ας σου χρησιμεύσει γιά παιδάκιμα, παιδί μου. Έχει διπλάσια ηλικία από σένα και δέν ξερεί ούτε νά διαβάση, ούτε νά γράψη... κα' αυτό είνε ή δυστυχία της ζωής της. Δέν είνε αλήθεια, κόρη μου, πως αυτό είνε ή δυστυχία σου; Μόνον τά ζώα δέν ξερούν νά διαβάζουν και νά γράφουν...

— Έτσι ή 'Αδελάιδα έννοιωσε τόν Κυτριανό, ένα άγοράκι τριμερό και σκελετωό, πολύ ξανθό, πολύ άδύνατο, που ή μητέρα του δέν τ' αγαπούσε. Τά βράδια, όταν ή κυρία Χουρνικάρ, με τό κεφάλι στολισμένο μ' ένα σωρό μυρμηγκιάδα, σφιγμένη μέσα σέ ένα τρανκιάνο κορσέ, με τά πόδια σλαβωμένα σέ κάτι παπουτσιάκια χοροί, με την πολυτελή τουαλέτα της, με τά γάντια της και γεμάτη μουκόδες, έσερνε στους χορούς τόν άντρα της, τότε ή 'Αδελάιδα κα' ο Κυτριανός έννοιωζαν στιγμές ευτυχίας. Έκείταν τις εικόνες σούς τοίχους της τραπέζιας, κα' ή υπηρετρια σωματωίσε μπροστά σ' ένώνεις που της θύμιαν την πατρίδα της. Ύστερα έτριωσαν γλυκά και πήττες τις όποιες ελγε φέρει ή 'Αδελάιδα απ' τόν τόπο της, και μιλούσαν γιά χίλια διά πράγματα.

— Ένα βράδυ ή 'Αδελάιδα ρώτησε τόν Κυτριανό: — Ξέρεις νά διαβάσεις γραφήματα, κ. Κυτριανέ; — Ναι, όταν είνε μεγάλα τά γράμματα, απάντησε ο μικρούλης.

Τότε ή 'Αδελάιδα έβγαλε απ' την τσέπη της ένα φάκελλο πουγγιασε άκίνο: — Δεσποινίδα 'Αδελάιδα Μπορό—Παρά τή κυρία Χουρνικάρ κα' τόν έδωσε στόν Κυτριανό, λατημένη που δέν μπορούσε νά φιλάση τό μουτιό της, που την έκαμε όλο τ' απόγευμα. Ο Κυτριανός άνοιξε τό γράμμα κα' έδιάβασε θυμαβεντικά. Πρώτα-πρώτα, ή μητέρα της 'Αδελάιδος της ζητούσε νά της στείλην 7.50 φράγκα κάθε μήνα από τούς μισθούς της. Ο πατέρας της ελγε ανάγκη από γιατρούκα. Η κόττες δέν γεννοίσαν.

— Τίποτ' άλλο; ρώτησε μ' άγωνία ή υπηρετρια.

— Τίποτ' άλλο.

— Η 'Αδελάιδα πήρε τό χαρτί και τό κούταξε άπελευία, σάν νά ποδοίσε νά πεταχθούν από μέσα ή φράσεις που δέν ύπηρχαν. Ύστερα έκαμε ένα μορρασιού παιδίου που τό πάλει τό παρατόνο, προσπαθώσε νά χαμογελώση, μά δέν τό κατάφερε κα' έξέσπασε σ' αναφύληση.

— Από τή θραυιά αυτή, κάθε που οι γονείς του Κυτριανού έβγαίαν έξω, ο μικρός έλεγε στην υπηρετρια με γλυκιά φωνή:

— Ο μπαμπάς κα' ή μαμά μάλιν στο θέατρο. Θα μου φανερώσεις τή λύση σου, καλή μου 'Αδελάιδα; Έλα, πές μου, τί έχεις και κλάς. Από ποιόν περμένεις γράμμα;

— Με τό ένστικτο που ελγε ο Λουκιανός, σάν ενάσθητο παιδί, έμάνττε κάποιο σκοτεινό δράμα στη ζωή της υπηρετριας. Την έβλεπε νά κλάη, κα' άφες-άφες τά μάτια της έμοιαζαν με τά μάτια πληγωμένου ζώου. Τότε ο μικρός προσπαθώσε νά την παρηγορήση φιλώντας την:

— Λόντας την:

— Καθμένη Λαίδα! Καθμένη

Λαίδα! Πές μου λοιπόν τί έχεις; Μιά θραυιά μάλιστα της έπρότεινε νά της δώσει τις οικονομίες του: είκοσι δύο φράγκα σέ δεκάρες.

— Εύχαριστώ, κύριε Κυτριανέ, αποκήρθηκε ή υπηρετρια. Δέν έχω ανάγκη από χρήματα. Είνε κάτι άλλο... κάτι άλλο... Γιά πές μου, θά μπορούσε νά μου γράψης ένα γράμμα;

— Βέβαια, θά μπορούσα.

— Χωρίς νά τής λέξή σέ κανένα;

— Σού τό δοκίμωκα. Νά, πάρε από τό καλύτερό μου επιστολόχαρτο, έκείνο με τά λουλούδια. Ύπαγόρευσε μου.

— Η 'Αδελάιδα υπαγόρευσε πρώτα τή διεύθυνση: — 'Κύριον 'Αδόλφον Λαπορτέκ.—'Είς Βιλέ'. Ύστερα στωίφωσε τά χέρια στο στήθος της, έκλεισε τό μάτι της, κα' άρχισε νά υπαγορεύη με βαρυντική φωνή, με τή φωνή που θά έταίριε άν μιλούσε στόν ίδιο τόν Λαπορτέκ:

— 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, είνε περισσώτερο από έξη δομάδες που περμένω τό γράμμα που μου ελγες ύποσχεθεί, και τίποτε δέ λαβαίνο. Με τρώει ή έγνοια, τή δύστυχη. Πές μου, θάρρης νά με έρθς στο Παρίσι;

Συλλογίστηκε λίγο κα' ξανάρχισε:

— Πρέπει νά σου πώ πως είμαι σέ καλούς κυρίους κα' πως δέν περνά ούτε στιγμή που νά μή σέ συλλογίσω. Χρές είδα ένα αεροπλάνο.

— Αεροπλάνο, ξανάβε ο Κυτριανός γράφοντας τή λέξι και ρώτησε:

— Είνε ο φίλος σου;

— Γράφε γρήγορα, κύριε Κυτριανέ, ελπε ή 'Αδελάιδα. Αν γυρίσουν ο κίριος κα' ή κυρία...

Και συνέχισε την υπαγόρευση:

— 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, πρέπει νά σου πώ νά είσαι λιγώτερο άμελής, γιατί έχω νά σου μιλήσω γιά ένα μεγάλο μουτικό. Τό συλλογίεμαι και δέν κοιμάμαι παιά, πάω νά χάσω τό γού μου.

— Έδίστασε γιά μία στιγμή και πρόσθεσε γρήγορα-γρήγορα:

— 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, νομίζω πως θ' αποχτήσω παιδί! 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, πρέπει νά μ' απαντήσης άμέσως γιά νά με ήσυγάσης. Περιμένω τό γράμμα σου, στο όλοιο θά μου γράψης τί πρέπει νά κάω. Πρέπει νά μου γράψης τό γρηγορώτερο γιά τούς σκοπούς σου, γιατί άλλοιώς δέν ξερω τί νά γίνο. 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, άν μ' έβλεπες, θά με λυπόσουν.

— Αφού τελείωσε τό γράμμα, έκλεισαν τό φάκελλο κα' έβαλαν γοημιατόσημο. Η 'Αδελάιδα ξαναέβρεσε τότε την εθιμία της. Ο Κυτριανός δέν την ρώτησε τίποτε γιά τό μουτιό της. Ήταν υπηρετριας που ελγε νά φιλάση ένα μουτικό. Έμάνττε όμως άόρατα τή σπουδαιότητα που θά ελγε ή απάντησις του 'Αδόλφου, και την έπεριμενε κα' αυτός με άγονία. Κάθε που ερχόταν ταχυδρομείο, ή καρδιά του χτυπούσε. Όμοίως, άρατες τά γράμματά κα' ένδιάβε τις διευθνήσεις. Μά τίποτε δέν ύπηρχε γιά την υπηρετρια που δοίλεε σκαλίσει, προσπαθώνας νά λησμονήση τή συμφορά της...

— Όταν ένήγχεσε ο μικρός Κυτριανός σκερτόταν άφες πολλές τή δυστυχία της 'Αδελάιδας. Ήθελε νά την παρηγορήση, μά πώς; Στο κεφαλάκι του σφραγισμένο διαρκώς ή φράσις της επιστολής της 'Αδελάιδας: — 'Αγαπημένε μου 'Αδόλφε, νομίζω πως θ' αποχτήσω παιδί!.

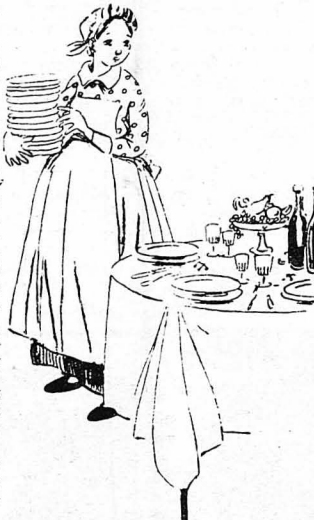
— Αυτό λοιπόν άπαχολώσε την υπηρετρια, τό καταλάβαινε καλά ο Κυτριανός ή μάλλον δέν καταλάβαινε τίποτα. Ήταν τόσο άδύο... Νόμιζε πως ή 'Αδελάιδα ήθελε ν' αποχτήση ένα παιδάκι, αυτό ήταν βέβαια, κα' άποφάσισε νά της έλαρωρήση τόν λόντο.

— Κρακά λοιπόν έγραψε μία απάντηση στην υπηρετρια, ύπόγραψε με τό όνομα του 'Αδόλφου Λαπορτέκ, κα' έρριξε τό γράμμα στο γεγονικό ταχυδρομείο, κάποια μέρα που οι γονείς του έλειπαν απ' τό σπίτι.

— Στις δαχτύλους έσημίωσαν στην πόρτα.

— Ένα γράμμα γιά την δεσποινίδα 'Αδελάιδα Μπορό, φώναζε ο ταχυδρόμος.

— Ήταν τό γράμμα του Κυτριανού. Η υπηρετρια ποστρωσε αυτή τή στιγμή τό τραπέζι, έγινε τρομερά χλωμή, κα' έτραξε νά πάρη τό

Η υπηρετρια ποστρωσε αυτή τή στιγμή τό τραπέζι, έγινε τρομερά χλωμή...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DABINOIS

Η ΜΙΚΡΗ

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

‘Απόψε παντρεύεται ο γυιός του μαχαραγιά και παίρνει την κόρη ενός άλλου μαχαραγιά...

Ταριασμένο ζευγάρι, αλήθεια! ‘Εκείνος ψηλός, με μάτια και μαλλιά κατάμαυρα, με στόμα άμοσταχο άσπαστο και κόκκινο σαν ώριμο κεράσι.

‘Εκείνη πάλι έχει μάτια και μαλλιά επίσης μαύρα, με το πρόσωπό της, που δεν τὸ ελπε ποτέ ο ήλιος, είνε λευκό σαν τὸ φεγγάρι.

Στὸ μεγάλο μαμαραγένο παλάτι πὸν καθρεφτίζεται στὰ ἱερὰ νερά του Γάγγη, είνε ἄλλο χαρούμενο κ' ἔτοιμοι γιὰ τὴν τελετὴ τὸ γάμου.

Ὁ άντρες φοροῦν τὰ πολύτιμα τουριμπάνα τους, τὰ στολισμένα με φτερά και με διαμάντια.

‘Η γυναίκες είνε τυλιγμένες μέσα στους μεταξωτούς τους πέπλους κ' ἔχουν τὰ χέρια τους φορτωμένα με χρυσά, ὀμορφοστολισμένα βραχιόλια.

Μὰ ἀπ' ὄλες πὸν ὄρατα στολισμένη είνε ἡ νύφη.

Τὸ φόρεμά της είνε κεντημένο ὀλόκληρο με μαγαραγιά. Μὰ πόρτη διαμάντινα, σὲ σχῆμα λουτοῦ, συγχρατεὶ στὸ δεξιὸ της ὄμο τὸ μεταξωτὸ χιτώνα της. ‘Ο πέλλος της είνε ὀλος ὑψισμένος ἀπὸ καθαρό χρυσάρι. Στὰ χέρια της και τὰ πόδια της έχει περασμένα ἄψιμα βραχιόλια.

‘Ὀλοι είνε χαρούμενοι σήμερα μέσα στὸ μαμαραγένο παλάτι πὸν εὐδοξίζει ἄλλο ἀπὸ τὰ πολύτιμα μίρα, τὰ ἔπαια καὶ μέσα σὲ χρυσά λιβανιστήρια.

‘Ὀλοι είνε χαρούμενοι...

Μόνο ἡ Σίντα, ἡ μικρὴ χορεύτρια, είνε θλιμμένη.

Κι' αὐτὴ φορεῖ σήμερα φόρεμα μεταξίνο, και στολιστικε με κοσμήματα.

Μὰ ἔτσι, μέσα στὰ βαρεῖα της στολιδιά, ἀμίλητη και μελαγχολικὴ ὄπως είνε, μοιάζει σάν ἓνα ὀμορφοστολισμένο και θλιβερό εἶδωλο.

—Πατὴ εἶσαι ἔτσι λυπημένη, Σίντα; τὴ ροτοῦν. Σήμερα πρέπει νὰ εἶσαι γελαστὴ ὄπως ποτέ, ἀφοῦ παντρεύεται ο γυιός τὸ μαχαραγιά μας και θὰ χορεύεις στὸ γάμο του.

Καὶ ἡ Σίντα ἀπαντᾷ :

—Είνε πολὺ χαρούμενη ἡ καρδιά μου. Μὰ μ' ἔχουν ἔλαισι τὰ πολὺ βαρεῖα ἀρώματα πὸν καινε στὰ λιβανιστήρια...

‘Ὀταν ἦθε ἡ ὄρα τὴ τελετῆς, ὄδηγησαν τὴ νύφη με σκεπασμένο τὸ πρόσωπο σ' ἓνα δωμάτιο γεμάτο λουλούδια.

Μιά μουσικὴ παράξενη, ξωτικὴ, ὑψιμζε τὰ βήματα τὸν ἱερόκο και τὸν προσκεκλημένων πὸν τὴν ἀκολουθούσαν ὡς ἐκεῖ...

Τότε, ἔνω οἱ ἱερεῖς προσευχόντουσαν σιγανὰ, ὁ γαμπρός σήρασε τὸν πέπλο πὸν σκέπασε τὸ πρόσωπο τῆς νύφης.

‘Εκείνη σηκώθηκε ἀμέσως και τὸν ἀκολουθῆσε σὲ μιὰ λαμπροστολισμένη αἰθουσα.

‘Εκεῖ ὁ γαμπρός και ἡ νύφη κῆθησαν σὲ ὑψηλά, πολύτιμα καθήματα, ἀνάμεσα στους κελσεμένους.

Τότε, ὑπὸ τὸς ἦχος μιᾶς ἄλλοτα οὐσιμωμένης μελωδίας, ἡ Σίντα, ἡ μικρὴ χορεύτρια, ἀνέθηκε σὲ μιὰ ἔξεδρα γιὰ νὰ χορεύη... ‘Ηταν τόσο ὀμορφη, πὸν ὄλοι τὴν κῆτταζαν με θαυμασμό.

Πολλὸ πὸν τὴν ἔδλειαν γιὰ πρώτη φορὰ, ἔλεγαν :

γράφια τρέμοντας...

— Δὸς μου το, θὰ σοῦ τὸ διαβάσω, ἐπρότεινε ὁ μικρός.

Κι' ἄρχισε νὰ τῆς τὸ διαβάξη :

— ‘Αγαπητὴ μου ‘Αδελαΐδα, εἶμαι πολὺ καλά. Μὴν ἀνησυχῆς. Βγαίνε και πήγαινε στὸ θέατρο. ‘Ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ἂν ἔχεις τόσο μεγάλὴ ἐπιθυμία νὰ ἀποχέτησης ἓνα, μὴν ψάξεις στὸ Παρίσι. Θὰ σοῦ φέρω ἓνα πολὺ ὄρατο, μιὰ ἀπὸ αὐτῆς τῆς μέρες πὸν θάρω νὰ σὲ ἰδῶ. Θὰ τὸ ἐρῶ φθηνά, στήν ἔξαχῆ’.

Και καθὼς ἡ ‘Αδελαΐδα εἶχε ἀπομείνει δουβή, σάν κεραινοβολημένη, με τὰ μάτια ὄρθανοχτα, μὴ καταλαβαινόντας τὴ ἦθελε νὰ πῆ τὸ γράμμα αὐτὸ, ὁ Κυριακὸς τῆς φώναξε θριαμβικτικὰ :

— Βλέπεις, ‘Αδελαΐδα, εἶχες ἄδικο ν' ἀνησυχῆς. Είνε πολὺ καλὸς ὁ ‘Αδόλφος. Θάρθη και θὰ σοῦ φέρη και τὸ παιδί !...

‘Η Σίντα ἔβαλε ἓνα μικρό, χρυσὸ ἔγχειριδιο ἀπ' τὴ ζώνη της και τὸ εῦθισε στήν καρδιά της !...

— Δὲν ξέρωμε τί θησαυρὸ ἔκρυβε ὁ μαχαραγιάς στὸ παλάτι του.

Και ὄσοι τὴν ἤξεραν, ἔλεγαν :

— Ποτέ δὲν ἦταν τόσο ὄρατα ἡ Σίντα. ‘Η Σίντα ἄρχισε νὰ χορεύη. ‘Ὁ χορός της ἔξερφαζε τὸν ἔρωτα. Τὸ νέο της κομὴ ἔπαλλε ὄλο ἀπὸ τὸν πόθο... Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ πὸν βαθεῖα ἔρωτικὴ ἔκστασις...

‘Ὀλοι τὴν παρακολούθουσαν μαγεμένοι. Καθὼς χόρευε, στὰ χέρια της και στὰ πόδια της χτυποῦσαν τὰ χρυσὰ βραχιόλια της.

‘Ἐξαφνα, ἔνω προηγουμένως ἦταν κατατόρφη, γλῶμισσε τόσο, πὸν φαινόταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήση.

Μὰ ἔξακολούθησε τὸ χορὸ της. Τώρα ὄμως μιὰ ἔκφρασις ὀδύνης ἀποτυπώθηκε στὸ πρόσωπό της... ‘Ηταν φανερό, ὅτι ἡ Σίντα με τὸ χορὸ της ἦθελε νὰ ἔκφραση τὸν προδιδόμενο ἔρωτα, τὴν ἀπελπισία, μετὰ τὴ μεθυστικὴ ἀπόλαυσι.

— Είνε ἡ καλύτερη χορεύτρια τὸν ‘Ινδιῶν! εἶπε κάποιος.

Τώρα ἡ Σίντα ἔκανε αὐτοῦς πὸν τὴν ἔδλειαν ν' ἀνατριχιάσουν. Φαινόταν σάν ἔτοιμοθάνατη.

Και νὰ φανταστῆτε, εἶπε κάποιος, ὅτι δὲν αἰσθάνεται τίποτα ἀπὸ ὄλα αὐτὰ... ὅτι ὄλ' αὐτὰ δὲν είνε παρὰ τῆχη...

— Μὰ ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἓνας ‘Ινδὸς μεσιτᾶν πὸν εἶχε ἔρσει πολλὰ χρόνια στήν Εὐρώπη, αὐτὸ είνε τὸ σκοπιδῶ. Αὐτὸ είνε ἡ τέχνη. Νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὅτι δὲν αἰσθάνεται. ‘Η Σίντα είνε μεγάλὴ καλλιτέχνη.

‘Απὸ τὰ μάτια τῆς χορευτριάς ἔτρεχαν τώρα δάκρυα.

Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε πνιγμένο ἀπὸ τοῦς λυμῶς.

‘Ὁ χορός της ἦταν πειὰ ἓνα θέματα ὀδύνηρό, και μερικὸι ἄρχισαν νὰ ἀδῆμονοῦν, γιατί ἡ Σίντα διάλεξε ἓνα τόσο ἀγωνιῶδη χορὸ γιὰ μιὰ χορεύτρια τελετῆ.

Κι' ἔξαφνα ἡ Σίντα, κντῆζόντας πρὸς τοῦς νεονύμφους, ἔβαλε ἓνα μικρό, χρυσὸ ἔγχειριδιο ἀπὸ τὴ ζώνη της και τὸ βύθισε στήν καρδιά της.

‘Αμέσως ἔτρεσε κῆτο, ὄγάζοντας μιὰ πνιγμένη κρηνή.

— Ἀρκετὰ !... Ἀρκετὰ !... φώναζαν μερικὸι.

Και με τὴν ἰδέα ὅτι τελείωσε πειὰ ὁ χορός, περιμέναν νὰ σηκωθῆ πάλι ἡ Σίντα.

Μὰ ἡ Σίντα δὲν σηκωνόταν. Και τὰ φορεμάτα της ἄρχισαν νὰ ματώνονται.

— Σκοτώθηκε σ' αλήθεια! φώναζαν τότε ἐκεῖνοι πὸν τὴν ἔβραν πληροῖσι.

— Γρήγορα, πάτε τὴν ἀπ' ἐδῶ! εἶπε ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ. Μᾶς μὴνε τὴ γιορτὴ μας.

— Πατὴ νὰ σκοτωθῆ; ρώτησε ἡ νύφη.

— Κατὰ λάθος, ἐπάνω σὴν θέρημ τοῦ χοροῦ της, εἶπε ὁ ‘Ινδὸς πὸν εἶχε πάει στήν Εὐρώπη. Μεθυσμένη ἀπὸ τὴν τέχνη της βύθισε τὸ ἔγχειριδιο στήν καρδιά της, ἔνω ἔτρεπε νὰ προσποιηθῆ ὅτι σκοτώνεται.

— Κοίμα στήν ὀμορφία της, εἶπε κάποιος.

— Επὶ τέλος, ἦταν μιὰ σκῆδῶ! εἶπε ἓνας ἄλλος.

Μόνο ὁ νέος γαμπρός δὲ μίλουσε. Αὐτὸς μόνο εἶχε καταλάβει γιατί σκοτώθηκε ἡ μικρὴ χορεύτρια. Αὐτὸς μόνο ἔνοιωσε τί εἶπαν τὰ μάτια της, τὴν ὄρα πὸν σκοτώθηκε... Τὰ μάτια της πὸν τὸν κῆτταζαν μ' ἓνα βλέμμα, γεμάτο ἀγάτη και πόνο...

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΥΓΓΑΣ

Τώρα με τὸν ἔρχομὸ τὸν καλοκαριῶ τὸ ἔπουρησε ‘Υγιεινῆς τῆς ‘Αγγλίας κνκλοφόρησε στὸ λαὸ ἔντυπες ὄδηγιες σχετικὰ με τὴν κνταδιώξη τὸν μυγῶν. ‘Ἰδοῦ μερικῶς ἀπ' αὐτῆς :

— Σκοτώνετε τῆς μυγῆς, ὄπου μ' ἂν τῆς βρῆκατε. Μὴν τῆς λυπάστε καθῶλου.

— ‘Η μυγῆ μολύνει ὄλα τὰ ἀντικείμενα και ἰδίως τὰ φαγητὰ, τὴ ζάχαρη, τὸ τυρὸ, τὸ γάλα.

— ‘Η μυγῆ μεταδίδει τὰ μικροβία ὄλων τὸν ἀσθενῶν και ἰδίως τῆς διαφθερίτιδος, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς δνσεντερίας, τῆς φυματιώσεως και τοῦ ἄνθρακος.

— ‘Η μυγῆ είνε ἔχθρὸς σας. Σκοτώνετε λοιπὸν τῆς μυγῆς.